

Wolfram Lotz

Discurs sobre el teatre impossible

Teatre impossible, Pausa 39 (2017)

Germans i germanes,

Han intentat explicar-nos que el temps passa de manera lineal. És cert, però nosaltres no ens ho creiem!

Han intentat explicar-nos que tot cau de dalt a baix. És cert, però nosaltres no ens ho creiem!

Han intentat explicar-nos, des de fa mil·lennis, que hem de morir. Encara que sigui cert, nosaltres no ens ho creiem!

Ja no ens volem menjar les salsitxes de la veritat que rosteixen per a nosaltres.

Ja no volem ser només espectadors de les condicions de la vida, perquè això, aquí i ara, germans i germanes, és la nostra vida. Tenim el dret de decidir sobre les condicions de la nostra vida, i no tan sols si volem arribar a ebenistes o a fusters després del batxillerat.

Per què —us pregunto— hauríem de morir?

Ens han intentat explicar que només el fet de morir fa que valgui la pena de viure la vida. Quina bajanada!

I si realment hem de morir —cosa que dubto, perquè és una ximpleria— aleshores hem de tenir el dret de decidir-ho nosaltres mateixos! Jo no vull morir, i no vull que morin els meus dos gats, Samuel i Gesine (si no és que ells ho vulguin explícitament, i us asseguro que els meus gats no ho volen!)

«Però és que la realitat...!», sento cridar als ideòlegs del real... La realitat és com és!

Però només perquè sigui cert el que diuen, no vol dir que ens ho haguem de creure!

Per què hauríem d'acceptar que la realitat decideixi sobre les condicions de la nostra vida? Que potser només és important per a nosaltres si mengem col llombarda o xucrut abans de morir? Si mirem tertúlies o documentals a la tele abans que el càncer esclati a les nostres entranyes?

No, no!

Quan escrivim reclamem autonomia davant del món! Hauríem de tenir-ho clar. Quan escrivim, no copiem simplement el món (com hauria de funcionar tot això?), sinó que esbossem propostes, canvis, demandes, tot presentant el món no tal com és sinó tal com és per a nosaltres, i com podria ser si ens deixessin fer, o com no seria mai. Quan escrivim propaguem la ficció! La ficció és la mà feble que allarguem des de la caixa de la realitat per agafar uns fruits saborosos que són allí, penjant d'un arbre, o per a mi també d'un cordill d'estendre la roba, o de l'urpa d'un ocell gras i alegre que —tant de bo!— estigui fent les seves amables giragonses per allí a prop. Sigui com sigui, volem intentar agafar-los, aquests fruits saborosos! Qui ens ho hauria de prohibir?! Qui ens vol amenaçar encara d'expulsar-nos del paradís, si no hi som! Volem engolir fruits, molts fruits saborosos! Ara la cosa comença! Hi ha un lloc! Germans i germanes, hi ha un lloc! Ja sabeu que em refereixo al teatre. El teatre és el lloc on la realitat i la ficció topen, vull dir que és el lloc on totes dues es descomponen en una santa col·lisió. El teatre és la muntanya Harmagedon!

Què són les obres de teatre sinó instruccions per a la realitat?

El teatre és el lloc on la ficció és transformada en realitat. Sí, sí, però aleshores fem-ho!

Però si ho estem fent!, exclamen els salsitxaires del real. Però això, germans i germanes, és una mentida, i us demano que la reconegueu com a tal.

Perquè la ficció que aquests pixa-fredes pensen per al teatre no té autonomia. Sabent que la ficció aterrarà sobre la pista de la realitat, l'adapten ja abans a la realitat. D'aquesta manera sacrifiquen la ficció sobre l'altar de la realitat. I això que la realitat no ha de determinar la ficció, sinó que la ficció ha de canviar la realitat! O és que realment tenim el desig de morir? Potser és perfecta, aquesta realitat? Quina pregunta més estúpida! No, esclar que no, és insuficient, la realitat és una sabata foradada que no volem calçar-nos!

Aleshores, què hem de demanar a les nostres obres de teatre?

Que els arbres floreixin a l'hivern,

que el carrer no acabi allà on comença el camp,

que la bomba faci implosió,
que el fum pugui abans que el foc s'hagi encès,
que una molsa verda, ben verda, creixi als nostres caps,
que lladri el pelicà,
que la nostra escopinada voli cap amunt,
que puguem caminar pel temps, camps a través, com per l'espai,
que el morir ja no sigui vàlid, que ja no ens prenguin
el que per a nosaltres és únic: la nostra vida.

Germans i germanes, el teatre impossible és possible!

No hi ha cap raó perquè jo m'ho cregui; creieu-ho vosaltres, tanmateix!

En nom de la llibertat, del llibret, de Lloret, de la llet i de la Lídia:

El teatre impossible és possible, malgrat tot, i justament per això!

Però no hem de creure que es pugui aconseguir. I, en cas que s'aconsegueixi, no hem de creure que s'hagi aconseguit. Perquè si s'aconsegueix canviar la realitat, ja haurem tornat a fracassar: serà una nova realitat que caldrà superar, i així fins a l'eternitat!

No hem de procedir en els nostres esbossos com si existís una redempció a assolir sobre la qual poguéssim seure com damunt d'una bossa calenta de llana.

El teatre impossible és l'eterna demanda!

El teatre impossible és el continu fracàs cap a un futur millor, i endavant cap al passat!

El teatre impossible és per a l'home, però també per als meus gats i per als altres animals (grans i petits)!

No és com és! És com volem que en el futur sigui! Així és! Així no és!

Traducció de Thomas Sauerteig

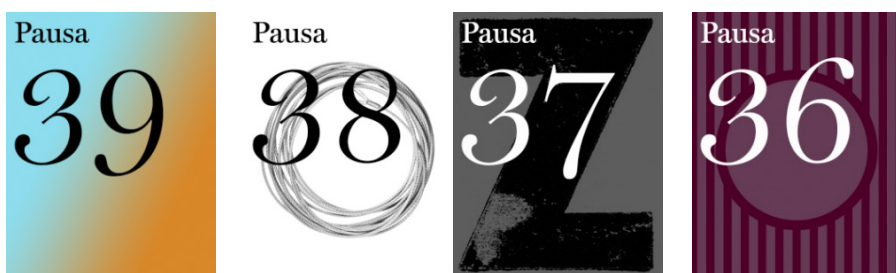
Mots clau: alemany (teatre), Hannes Becker, teatre impossible, Wolfram Lotz

Entrada anterior
27 exigències al teatre

Entrada posterior
El teatre impossible

Últims números

[Veure'ls tots](#)

(Pausa.)

[Textos legals](#)

[Política de cookies](#)

© 2018 revista pausa. Tots els drets reservats

[Qui som](#)

[Enllaços d'interès](#)

